

GAZMEND KONGOLI

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8.14-32
K 89.

**AUTO
KRI
TI
KË**

TREGIME
HUMORISTIKE

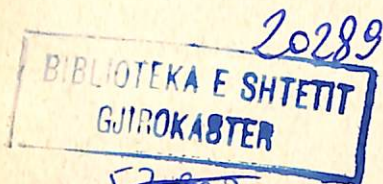
BSH-32

K89

GAZMEND KONGOLI

AUTOKRITIKE

Tregime humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Redaktor: PERIKLI JORGONI

Kopertina nga: SAFO MARKO

NJOLLAT

Po marr guximin të bëj një autokritikë të sinqertë, sepse e para e punës edhe unë si të gjithë të tjerët dua të hidhem në sulm frontal kundër njollave të shoqërisë së vjetër dhe po filloj nga vetja ime; e dyta, edhe sikur të kisha dëshirë t'i ruaja e t'i zmadhoja këto njolla, të tjerët nuk të lënë kursesi pa ta nxjerrë bojën.

Isha shef i zyrës së strehimit dhe vazhdoja institutin pedagogjik me korrespondencë. Isha në vitin e fundit. Njeriu, sado i pjekur e me eksperiencë të jetë, kur i shtrohet shkollës, merr psikologjinë e nxënësit, kërkon si e si t'u shpëtojë lëndëve më të vështira, i duket e ëmbël kopja e të tjera. Në fakt, edhe kjo psikologji është një njollë e trashëguar nga e kaluara.

Ndër lutjet e qytetarëve që kisha në zyrë ishte edhe ajo e pedagogut Astrit Dule. Fërkova duart. Fërkova mjekrën. I rashë gjoksit. U gëzova. E dija me siguri matematike se pedagogu im i dashur duhej të ishte vërtet në kushte të vështira, në një dhomë të vogël, burrë e grua e dy kalamaj, ashtu

siç shkruante në lutje. Komisioni verifikoi dhe raportoi se Astrit Dulja ishte në gjendje strehimi siç përshekruhej, pa asnjë shtesë zmadhimi në lutjen e tij. U gëzova tejsëtejmes. Unë mund t'i vija vizë menjëherë provimit më të vështirë dhe ta ktheja më sy. Diplomën e kisha në xhep!

Në prak të provimeve, pa humbur kohë, në një zarf mbylla një pusullë zyrtare dhe ja drejtova pedagogut tim të dashur. I shkruaja të paraqitej pranë zyrës së strehimit.

Që të nesërmen pedagogu im i dashur erdhi e u paraqit me vrap në zyrën time. Kisha pregatitur që më parë ligjëratën e bukur e të ëmbël të zyrtarëve që duan sinqerisht t'i qajnë hallin popullit e t'ja plotësojnë nevojat si duhet.

E prita si mund të presë shefi i strehimit nevojtarin për strehim dhe studenti pedagogun e vet... Dhe, sigurisht, me zgjuarësi, i dhashë të kuptojë se isha unë e vetëm unë ai që mund të bënte çmos për ta sistemuar sa më parë në një apartament komod... Dhe, megjithëse ai kishte plotësisht të drejtë të strehohej sa më parë, unë, edhe sikur të ndodhte që ai të mbetej jashtë listës së parë, i thashë se do ta përmbysja komitetin ekzekutiv, do të bëja të pabërën që ai të futej në listën e parë.

Mbeti shumë, shumë i kënaqur. Më shtrëngoi dorën me përzemërsi dhe u largua gjithë gëzim. Njeriu duhet të jetë artist në zanatin e tij... Dhe i vura vizë pregatitjes e shkova fishek në provimin e shtetit, ku kryesori në komision ishte pedagogu im i dashur, Astrit Dulja. Dhe, o çudi e çudirave, që s'ishte parë e dëgjuar ndonjëherë, ashtu si hyra fishek, ashtu më nxori për dere fishek!

— Nuk e kuptoj se si mund të vihet në provim pa patur gati-gati as idenë e lëndës...

«Të bëj unë që ta kuptosh, o kungull pa fara!» shfryva rrugës, i mbytur në djersë të ftohta.

Diploma më kishte lënë shëndetin për atë vit.

Që ai nuk do të strehohej kurrë derisa të isha unë shef strehimi, kjo s'donte mend. Por nuk ngopesha me kaq. I dërgova një copë pusulle që të paraqitej në zyrën e strehimit.

Që të nesërmen, me vrap, pedagogu i urryer erdhi e më trokiti në derë para gjithë të tjerëve që pritnin radhën të hynin.

E lashë si qen pas derës derisa mbarova pritjen e popullit. Hyri i fundit fare. Gjithmonë buzëqeshur e dashamirës. Më zgjati dorën. Bëra sikur s'e pashë dhe kokulur i thashë:

— Uluni!

U ul gjithë gëzim. Me siguri mendonte se do të merrte autorizimin kur më shikonte që ngatërroja e shkatërroja me duar shkresat në tavolinë e nëpër sirtare. Por unë u çova në këmbë dhe shkova te dera në mënyrë demonstrative. Ai po më ndiqte me sy. Unë rregullova çelësin në bravë, e rrotullova, e mbylla derën, e mora çelësin e ja afrova para hundës:

— E shikon? — i thashë. — Jemi vetëm për vetëm. Unë e ti. Askush tjetër.

Ai e thithi buzëqeshjen e po më vështronte i habitur.

— Kjo domethënë — i thashë unë — që, pasi të dalësh prej këndeje, mund të shkosh ku të duash të ankohesh. Unë mohoj. Ti poho sa të duash. Unë mohoj. Askush nuk ka dëgjuar. Dëshmitarë s'ka. Qartë?

Ai hapi krahët e tha:

— Nuk po kuptoj asgjë!

Ja prita me gjithë dufin që më vlonte për-
brenda:

— Ende nuk po kuptoni? Sa të jem unë këtu, shoku pedagog, në këtë zyrë ti ta bësh dhëmbin kaq, një pash, këmbës t'i biesh, nuk merr shtëpi! Qartë? Dil e ankohu po deshe e thuaj se kështu e kështu më tha shefi i strehimit. Askush nuk do të të besojë. Shko tani me gjithë qëndrimin tënd parimor në provim!

Kështu ja bëra. Ai doli nga dera i hutuar. S'bë-
ri as gëk as mëk.

Prita e prita kundërsulmin e tij. Po nuk ndo-
dhi gjë.

M'u kthye mendja për punë të provimeve. Ven-
dosa e i hyra derrçe. Mendova se para komisionit
s'do t'i pinte ujë fjala po të përgatitesha shumë
mirë, megjithëse ai ishte kryesori. Kisha qejf të
kaloja në arësim e duhej marrë ajo e shkretë diplo-
më (edhe kjo një njollë tjetër! Por thashë që në
fillim po bëj autokritikë të sinqertë për çdo gjë!)

Kur u paraqita para komisionit, për dreq shkon
e më bie një tezë që më bëri ta humbisja toruan
fare. Për habinë time të madhe, pikërisht ai u ngrit
të më orientonte!

Dhe unë kalova. Mora diplomën. Atij i dhanë
shtëpi. Ju dha e drejta e tij. Listës që ja kisha dër-
guar për firmë kryesisë në komitet atë ditë që do të
hyja në provimin e fundit, ata atje lart i kishin
shtuar edhe emrin e Astrit Dules.

Kjo ngjarje ka disa vjet që ka ndodhur. Unë tani jam koleg me ish-pedagogun tim. Hyra në arësim. Jap matematikë.

Por desha t'ju tregoja anën tjetër të medaljes. Kisha një nxënës shumë të dobët në mësim. Ai ishte i biri i mishshitësit në blokun ku banoja unë. Për të mos u zgjatur po tregoj kulmin:

Në radhë ishin gra e burra. Varur në çengelë, veç copave të tjera ishte edhe një kofshë dashi me gjithë bishtin, që të bënte të të shkonte lëng prej goje. I luteshin disa gra t'u priste nga ajo kofshë. I luteshin edhe ca burra, por mishshitësi nuk jepej, sepse më shikonte mua në radhë.

— S'ka ardhur koha e saj! — përgjegjej ai me skufje të bardhë në kokë.

Kur më erdhi radha mua, i erdhi radha edhe kofshës me bisht.

— A më të lumtë! — më përgëzuan të tjerët që ishin pas meje e që ndoshta shpresonin se mund t'u binte atyre ajo kofshë e dhjamur.

Por tregimi nuk mbaron me kaq.

Djali i mishshitësit e mori maturën. Mirëpo me ta marrë ai maturën, mua, jo vetëm që s'më binte më kofsha me bisht në radhën time, por shpesh s'më binin në dhëmbë as brinjët.

Përsëri tregimi i njollave nuk mbaron me kaq, por autokritika ime besoj se qe aqë e ashpër sa ndoshta atyre, që i kanë këto njolla, do t'u duket çudi si mund të bëhet një autokritikë e tillë për çështje kaq intime...

HISTORIA E KANDIDATES

— Mos qeshni, jo! Sot fëmijët linden vërtetë me tetëvjeçare!

Ky muhabet u hap midis xha Myrtos dhe miqve të tij. Miqtë kishin ardhur për urim te xha Myrtua. Vajza e vogël e tij, Agimja, ishte propozuar kandidate për në këshillin popullor të rrethit.

Ashtu erdhi fjala e kuvendi dhe vëllai i madh i xha Myrtos, Sherifi, midis odës plot me miq kërcëu në këmbë me damarin e ballit të ngrehur e i tha të vëllait:

— E po mjaft, de, ja ngrite petët lakrorit, o Myrto, se fundja miqtë kanë ardhur për urim, jo që të qeshin me ne.

Shkopin në dorë, fryu përjashta xha Sherifi dhe shkoi në dhomën tjetër.

Miqtë mbetën keq. Xha Myrtua ja mori me gaz:

— Kështu e ka kjo punë, — u tha xha Myrtua miqve, — më keq se Sherifi isha dhe unë, por ja që i thirrëm mendjes. Që thoni ju...

Fëmija e parë i lindi vajzë xha Myrtos. Dhe,

si i thoshin fjalës, atëhere nxinë edhe trarët e shtëpisë nga kjo e keqe, që e gjeti Myrton. Vajzës i vunë emrin e gjyshes së Myrtos, Mahmude. Që të zbardheshin trarët e shtëpisë, Myrtua mori masat brenda vitit dhe e shoqja, me barkun te buza, dridhej nga frika, se mos nxinte edhe muret e shtëpisë.

U nxinë e u katranosën!

Ndërhyri Sherifi atëhere e i tha:

— Vëlla, vërja emrin Mjaftore kësaj së dytës, se, siç e ka zënë kjo barkzeza gruaja jote, të mori lumi!

Pas një viti lindën dy njëherësh. U steros shtëpia e Myrtos nga Soseja e Përfundimja.

Pikë e vrer Myrtua vendosi, o të dilte djali në mejdan, o njëqind të bëheshin derisa të përmbysej fare shtëpia, që po mbetej pa shtyllë. Kështu lindën me radhë edhe Pushimja e Mbarimja.

Në barrën e gjashtë, kur e shoqja po përgatiste fëmijën e shtatë, Myrtos i qeshi nuri. Ajo shejtanja, mamia e maternitetit të fshatit, i kishte thënë së shoqes së Myrtos se kësaj radhe e kishte me kaull djalë.

E hëngri turpin me bukë Myrtua dhe shkoi e e zuri vetë atë shejtane maminë.

— Me kaull Myrto! — ju betua ajo.

— Shiko se... — i tundi gishtin tregues me kërcënim përpara majës së hundës Myrtua asaj.

— Me kaull! — gajasej ajo shejtanja. — Bile, shpejto, gjej emrin, — i tha ajo — dhe shko e regjistroje që tani sa pa lindur, po deshe!

Dhe Myrtua gjeti emrin. Agim. E shoqja, në maternitet, Myrtua po çalltiste ta digjte me një dar-